

ΦΕΣΤΙΒΑΛ «ECOFILMS»

Ντοκουμέντο της ...στάχτης

(Του συνεργάτη μας ΓΙΑΝΝΗ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ).—

Το χαρακτήρα του Φεστιβάλ «Ecofilms» της Ρόδου αντανάκλα η ταινία του Νίκου Καβουκίδη «Η στάχτη που μένει», που αναφέρεται στις μεγάλες περσινές πυρκαγιές στην Πελοπόννησο.

Η ταινία παρομοιάζει την Ολυμπιακή Φλόγα με τις φλόγες της πυρκαγιάς. Η ιερότητα της Ολυμπιακής Φλόγας αποδομείται και οι ιέρειες μεταμορφώνονται σε εφιάλτες. Αυτή η μετατροπή γίνεται με αντιστιξείς. Η πρώτη αντίστιξη είναι η αντίθεση του λόγου ποιητών και ο ρεπορταζιακός λόγος για τις πυρκαγιές. Η αφηγηματική απόσταση αφήνει το θεατή να «διαβάσει» το φιλικό κείμενο και να δημιουργήσει με τη φαντασία του. Οι σεκάνς των πυρκαγιών και της τελετής της σφής της Ολυμπιακής Φλόγας (πλάνα αρχείου) δημιουργούν τη δεύτερη αντίστιξη: Το ιερό και το βέβηλο.

Σε αυτό το σημείο έρχεται ο λόγος των ποιητών και μιλά για τις φωτιές, τις καταστροφές, τους νεκρούς. Ποιήματα που δε γράφτηκαν για τις πυρκαγιές, αλλά που, τοποθετούμενα στο σωστό μέρος, παίρνουν άλλο νόημα. Η τελευταία αντίστιξη γίνεται με τον ποιητικό λόγο και τη μαρτυρία πυρόπληκτων. Μαρτυρία με στοιχεία ποιητικότητας και πολιτικού σχολίου. Τελικώς, η ανάμειξη των τεχνών καταλήγει στην πολιτική, αποδείχνοντας ότι ένας από τους καλύτερους τρόπους να μιλήσεις πολιτικά είναι η ποίηση, η τέχνη. Η ποίηση των Βρεττάκου, Ελύτη, Σεφέρη κ.ά. «μπερδεύεται» με τους ντόπιους, μπολιάζεται με την αρχαιότητα και θέτει ένα βασικό ερώτημα: Μπορούμε να πεθάνουμε φυσιολογικά, να ζήσουμε την ιστορία μας, να μιλήσουμε ειλικρινά για όλα αυτά;

Η ταινία του Καβουκίδη - συνδυασμός κινηματογράφου, λογοτεχνίας, ιστορίας, εικαστικών τεχνών - θέτει ξανά το θέμα της εγκληματικής αδιαφορίας του κράτους. Οι εικόνες της μιλούν από μόνες και γίνονται αμείλικτος τιμωρός της αδιάφορης εξουσίας.